

МАЛО МОРЕ

– готски триптих –

ГОРКО СЕЛО

Још смо ми у баракама
Нема разлога да се заносимо
мумла тужни песник
ког је надвикало мноштво

ону причу о чистоћи воде и ваздуха
преузеле су друге умрежене бригаде
убедљивом, квасивом ознаком
сад то проносе океанима и сазвежђима

понекад слете доле, до својих
проветрених канцеларија
насмеше се на неки споменик
вулкан или катаклизму

пуни су трепћући надеви
њихових прогласа, закона
процена и прогноза
ко не чита с екрана слеп је за време
у ком, ми, ето још увек
иза ових балвана замишљамо да је скривање слично
поткожном завету
отпору

*свему од свачеја
свачему од свеја*

никада се није овако муњевито комуницирало
с једног на други крај света
и никада нису били ближи ти крајеви
понегде другачије зачињени
понекад истоветно објашњени

*учињено је све да савесѝ буде
ојромна мучнина*

да се немаштина преобрати у афект
у изговор
да се прескупи фондови мржње
сабију под зидове од кварца и малахита

од сателитских излучевина из васионе
одбијала се из земље побеснела мора

о питкој води
клетва о кишородној шуми

и није нас заобилазило чак ни недостижно

мада ми бесмо уверени
доћи ће и наше доба и десѝће се
да из облица заспалих у зидовима
бљесне онај игроказ
питоми умишљај

о грању које поново избија
о материји која се не скупља и не плаћа
већ измишља
ту смо били ненадмашни

сѝанари барака

а

ѝворци шумских ѝожара

спасиоци нереда и одгајивачи подозрења
рођени да верујемо
у безверну нејасноћу.
Унутрашњу резбарију и спољне непогоде

Где год умрли увек сахрањени
Испод општих места
Без стрпљења сами себе да се саслушамо

Будемо ту где јесмо
И ту где нисмо
Истовремено

Кô свици провирујући кроз стабла и пукотине
Смртно спокојни
Јер веровасмо
Да нас баш зато што је непомична
Око нас
Вечност чува

Зато збори песник
Оно што се вијори и узвикује
На тргу без траве и растиња
Наш је
Из дрвеног дома
Народна песма народне кухиње

Само он збори
У вечности
Утешно
Да је непомична
И да нас чува

РАСПЕЋА, ТРЕНУЦИ

Из шуме и плавог брега
Гром се доведе одроњава
Кô потмули угаљ, који
Нити греје, нити постоји

Пљусак округле површине мрачне воде
Смртно огледало са дна бунара
Које не узвраћа већ гута
Прљавом дубином тело оболеле слушкиње

Оштрење ножа, цијук пешчаног камена
Рзање коња, кокошији писак???
Кроз уврнуту шију већ пуну кржаве каше

Голуб, узнемирен, заточен у тесној шупи
Звекет помахниталих канци кад се
Одбију од празних, прашњавих боца
Без сирћета, без коштица, без вина и компота
И то кратко, хитро, отимајуће
Како већ то бива кад се гребе стакло

На улазном степеништу поп,
Црвен, непомичан, постиђен
Неизбегнут, отет негде у високој
Платненој кули мантије
још заточен, неизабављен
Срамотни, проказујући прдеж

Грозно лице, смешне очи, грозни нос
Изблиза пред сјајном плочом порцелана
Боје никлог маслачка, нити бело нити зелено,
нешто између дремежа и мраза

*Госїоде буди їесник
сїаси їоезију од свеїа шїо їосїоји*

чула зборе једно и неумитно
душа бира само оно што постане
глас који изнутра беспомоћно, преводи

зато ретки чују тај јаук куварице
за шаком коју је заборавила у врелом млеку
тек започетом сиру или замишљеном преливу
тај јаук је као облачић
с длана одувани прах ваниле
или мушица којој млеко личи на свитање

гласови, стругање, звуци
мириси, светла, одјеци, опекотине
вез у ваздуху
хитња безимених који још спавају
срце у магли и душа избирачица

ако то стих врелином не заледи
зачет оним
*„Ћу мора да је неїде шїај їушї
који не їосїоји“*
распршио би се текст кô брашно по великој сали
за плесаче и говорнике
из увек оправданих сенки
без обзира
да ли су унутра или у изговору
замесила би се мутна, кашљуцајућа уобразиља

прилике, мрље
бића и слике
по каменом поду
расуто
бунарско огледало

око још мокрог тела утопљенице
нагнути би читачи тражили ретко бунарско растиње
свирку би завршили оштрачи
ућутали се коњи
заточени услахирили голуб
излетео би кроз изненадну рупу у зиду

на врелу површину прокључалог млека
испливала је женска шака
с крупним, прозрачним девојачким прстеном

Господе
Ја се не збивам
Ја се откривам
Зачута, угледана, такнута
Распета
Да трајем

*Господе, буди ђесник,
сјаси ђезију од свега шјо ђосјоји*

МАЛО МОРЕ

Сви наши јунаци
Стасали на овој обали
Не одвајајући се од ње
Омрзнути
Од властодржаца
Проповедника и таштих учесника
Великих пловидби
Пре освита
Осмотрели су све, скупове, зборове, шпалире,
смотре златносвилених униформи
поднели залеђујуће патетични цијук сирене
ни макац кад се пропну
хладни, пенушави језици по пустом доку

*срце овамо, сузе онамо, вез олује,
верносџи, веџрова и расџанака*

преживели су најупорније обичаје
лектиру
продају китове изнутрице на тргу испред капетаније
после дана и ноћи сужањства и гладовања
мрака, акрепа, стеница
и чуварског завиривања
престали су да верују у плаву боју

водена, сновидна, певљива
цаклећа, питка и доброчинитељска
она је нестала из њиховог
самоуког искуства са даљином

то мора да је другачије
тамо где можда бдије невидљиво
и није толико туђе
да нема улаз и излаз
да није проходно и докучиво

*да се воли и ѿамџи
а не ѿрисваја и не осваја*

ту је иако далеко
доступно иако неочигледно
дозивајуће а не неизбежно

постоји тај,
прах
нека буде и небески
из божанске шаке нека се просипа
и кад се сања и кад се плови
видљив на бићима свим
подједнако и у стрепњи
и у авантури

увис кад се погледа
у поуздана сазвежђа
деси се утешан привид
необраних
корала који теши

преостале
да звезде нису само путокази

зато су они овде
најскупљим шапатом поменути
дозвани и слављени
јер су пристали
на плаву боју даљине
онако без знања и наде, више стрпљењем
на неизбежном пристаништу
празних корпи, мрежа и џепова
пуни зебње
подстицали су одоздо, нетремице,
огроман јарки цвет на врху светионика

па и то чинили у сенци
посути тишином и крљуштима

из свега они су штрчали
кô трње непознате јасноће
верујући свакоме
да је сва вода и слана и провидна

*једино ѿлаво кад се деси
у срећи или наредби
сну или закону
беше несѿоменуѿо*

у њиховом стоичком уздржавању
да не помере обалу
ни споља
ни у себи

не згреше

мало море
не учине мањим